

Een woord bij het feest van de “Doop van de Heer”
Zondag 10 januari 2021

Goede mensen,

Zoals elk jaar heb ik ook dit jaar op nieuwjaardag gekeken naar het traditionele “Nieuwjaarsconcert” uit het concertgebouw van de Oostenrijkse hoofdstad Wenen.

Dit eindigt steevast met de Radetzky March, op. 228 van Johann Strauss Sr. Het is een ritueel geworden, en rituelen zijn belangrijk in het leven van mensen – vroeger en nu –

De Italiaanse dirigent Riccardo Multi gaf op het einde van het concert een opmerkelijke nieuwjaarsboodschap.

Hij benadrukte het belang van de ‘muziek’ in het leven van mensen, als bloemen...

“As flowers – nothings to kill, music help for peace, to make a better society, full of joy. We can hope for a better year 2021.

En hij voegde er nog aan toe: “muzikant zijn is geen beroep maar een missie, een zending.”

Hier komen we heel dicht bij het feest van vandaag, de doop van de Heer, zijn zending.

Dit ritueel was een statement voor Jezus.

Het overschrijden van een grens, van een barrière.

Op die manier werd hij aangesteld als koning, als Gods Zoon.

In het evangelie lezen we :

"Er kwam een stem uit de hemel... ‘dit is Gods lieve zoon’

Jezus heeft naar die stem in zijn binnenste geluisterd."

Van toen af is Hij zijn publieke zending begonnen.

Van een teruggetrokken bestaan in een vergeten dorp is hij de prediker, de volksleider geworden.

Johannes de Doper doopt met water, zoals hij zelf verkondigt.

Het was en is een teken van omkering.

Door het water gaan wil zeggen, een nieuwe mens worden.

Johannes bedoelt, kind van God worden,

mogen ervaren, mogen weten, dat je er nooit alleen voor staat.

Kind worden van de nieuwe wereld van liefde,

van vrede en gerechtigheid.

Daar hoort meteen een opdracht bij, een missie...
dat je daaraan ook je eigen bijdrage moet leveren en dat je er al je talenten voor moet inzetten.

Johannes staat daar niet toevallig aan de Jordaan.

Het is de plaats waarlangs destijds het joodse volk het beloofde land binnenging.

Ze waren 40 jaar door de woestijn getrokken,
een plaats van droogte en eenzaamheid,
een plaats van bezinning en loutering.

De laatste barrière was het water van de Jordaan.

Nu, zeker in het droge seizoen is dat niet veel meer dan een brede beek.

Maar het is wel een symbolische plek.

Het deed hen zeker denken aan het water van de Rietzee dat ze hadden doorgestoken.

En daarachter, achter de Jordaan, daar lag het Beloofde Land,
het vruchtbare land, het land van melk en honing.

Johannes kiest juist deze plek om te dopen.

De mensen moeten de woestijn ingaan, zich bezinnen,
zich vanbinnen louteren om zich te laten dopen,
door het water van de Jordaan te gaan en als nieuwe mensen
boven te komen.

Dat is niet toevallig. Water is leven gevend.

Water brengt vruchten voort.

Op dit feest van de Doop van de Heer worden wij uitgenodigd
terug te kijken naar ons eigen doopsel.

We herinneren het ons uiteraard niet meer.

Maar we mogen teruggrijpen naar de diepe betekenis.

De doop van de Heer is geen oud gegeven.

Het is het opnieuw vieren van onze eigen doop,
zodat we steeds opnieuw kinderen van deze nieuwe tijd mogen
zijn, kinderen van God, van het grote Geheim dat God is.

Jezus zelf maakt een glimp van dat geheim zichtbaar
en wij mogen zijn voorbeeld navolgen door vruchtbaar stromend,
liefdevol en leven gevend als water te zijn.

Een mooie boodschap aan het begin van dit prille nieuwe jaar,
dat de warmte van Gods liefde uit ons hart mag stromen.